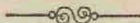

Het werk van kleine Jessie.

<https://hdl.handle.net/1874/355748>

HET WERK VAN KLEINE JESSIE.

Bij het raam van een aangename kamer zaten mevrouw Arnold en hare dochters Emily en Marie. De twee laatsten, meisjes van omstreeks zestien en zeventien jaren oud, waren druk bezig met naaijen. In een hoek der kamer stond een sofa waarop hare kleine zuster Jessie lag, een lief zacht kind, maar dat er bleek en zwak uitzag. Jessie was nu twee jaren geleden van een trap gevallen, en had haar ruggegraat gebroken, zoodat zij sedert dien tijd niet in staat was te loopen of zelfs te staan, en van den morgen tot den avond was deze sofa haar rustplaats. Zij droeg haar lijden niet alleen zachtmoedig en geduldig, maar zelfs blijmoedig, en was nog even als in gelukkiger dagen, het licht en de vreugde van het kleine huisgezin.

„Komt, lieve meisjes,” zeide mevrouw Arnold, „bergt nu uw werk maar weg, want het wordt waarlijk donker, en ik zou dus mijne oogen nu ook maar eens rust geven.”

„Ja, lieve ma, op het oogenblik,” antwoordde Emily. „Ik heb nog maar een paar steken aan dit kleine jurkje te doen.”

„En ik,” zeide Marie, „heb niets anders te doen dan de banden door dit schortje te steken.”

„Gij schijnt deze week veel van gewoon naaiwerk te houden,” zeide mevrouw Arnold glimlagchende. „Ik wenschte dat gij mij dit eerder gezegd hadt, dan zou ik u reeds dikwijls op die manier hebben kunnen bezig houden.”

„O neen, mama, wij houden er niet zoo bijzonder veel van,” antwoordde Marie lagchende, „ten minste niet van het werk op zich zelve, maar het is zoo aangenaam voor anderen te werken, voornamelijk voor hen die het niet voor zich zelve kunnen doen.”

„Ja, dit is wel waar,” zeide Emily. „Ik ben zoo blij, mama, dat gij ons die kleine dingen hebt doen maken, in plaats van enkel het goed aan vrouw Lane te geven, want ik ben zeker dat de arme vrouw weinig tijd voor zulk werk heeft.”

„Ja,” ging Marie voort, „dat ben ik ook. Ik kan mij niet begrijpen,” zoo voegde zij er bij,

„hoe iemand er vermaak in kan scheppen lui te zijn; ik ben zeker, dat allen zoo zouden denken, indien zij slechts wisten hoe aangenaam het is nuttig bezig te zijn. Dáár, mama,” en zij hield het kleine jurkje op, „het is klaar.”

„Zoo is dan nu alles klaar,” zeide mevrouw Arnold.

„Ja, uitgenomen een muts,” zeide Emily, „die wij van plan waren zamen te maken; maar dit zullen wij nu niet doen, dat kunnen wij morgen doen, zoo als gij voorsteldet, mama.”

„Nu dat is goed,” antwoordde hare moeder, „en wat zijt gij van plan na de thee te doen?”

„O, wij zullen nog genoeg te doen hebben,” zeide Marie. „Emily gaat onze zendelingkaartjes bij elkander trekken en zien hoeveel geld wij hebben, en ik zal beginnen den jas voor ouden Ralph te maken. Gij kunt niet begrijpen hoe blijde hij was, toen ik hem vertelde er een voor hem te zullen maken. — Maar neen, dat zal ik nu niet doen,” zoo sprak zij op eens, „alvorens ik het fatsoen van Jessie's kussen veranderd heb; ik vergat waarlijk dat zij gezegd had, dat het haar in den rug hinderde. Zeidet gij niet dat gij het gaarne wat korter zoudt willen hebben, lieve Jessie?” en naar de sofa gaande, bukte zij en drukte een kus op Jessie's bleeke wang.

„Als je blijft een weinig korter, Marie,” antwoordde het kind met een zachte en vriendelijke stem, „maar van avond niet; ik zou liever willen dat gij eerst den jas voor armen Ralph maaktet.”

„Daar moet ik nu mijn zin eens in hebben,” zeide Marie op haar gewonen aangename toon. „Gij weet wel, groote zusters hebben wat meer in te brengen dan de kleinen; herinnert gij u niet wat Percy laatst zeide?”

Maar Jessie antwoordde niet, en indien op dit oogenblik niet iets anders Maria's aandacht tot zich getrokken had, zou zij gezien hebben dat het kleine gezigtje zich omkeerde en er tranen in de oogjes stonden.

Kort daarna werd de thee binnengebragt, en nu keek Jessie op en zeide:

„Is Percy nog niet te huis?”

„Ja, Percy is te huis,” antwoordde een aangename stem, (en op hetzelfde oogenblik kwam een jongeling van omstreeks twee en twintig jaren met een innemend voorkomen naar de kleine invalide) „en hij is zeer moede, daar hij van daag hard gewerkt heeft,” voegde hij er glimlagchend bij, „zoodat hij meer dan ooit geneigd is, om zijn zusje Jessie deze aangename sofa te benijden.”

Het kind sloeg hare armpjes om zijn hals, toen hij zich voorover boog en zeide:

„Wat spijt het mij, Percy, dat gij zoo hard hebt moeten werken.”

„Het spijt mij niet,” zoo sprak hij. „Ik ben er zelfs blij om, want werken is goed voor iedereen. Indien ik kan, zal ik nog harder werken, en dan zult gij dezen zomer naar de zee kant gaan en gij zult een paar witte bokken hebben om u over het zand te rijden; zou dat niet heerlijk zijn?”

Zij glimlachte, dankbaar als altijd, en toen hij naast haar zat te praten, scheen zij de oorzaak vergeten te zijn van de tranen, die zij even te voren geschreid had.

Percy was haar eenige broeder. Iedereen hield veel van Percival Arnold, en geen wonder, daar hij vele edele hoedanigheden bezat, gepaard met een vriendelijke, edelmoedige en aangename inborst, die hem de achting van velen deed winnen. Doch er was niemand die hem meer lief had dan kleine Jessie. Zij hield veel van hare zusters, maar Percival had na hare moeder de eerste plaats in haar hart. Zij dacht dat er niemand was zoo als haar lieve broeder Percy.

Wij hebben gezegd dat Percival Arnold vele edele hoedanigheden bezat, dat hij vriendelijk en aangenaam in den omgang was, en nogtans was er geen van hare kinderen, waarop de

weduw-moeder met meer angst en kommer nederzag dan op hem. Door onvermijdelijke omstandigheden had hij zijne opvoeding grootendeels buitenshuis ontvangen, daar hij bijna vier jaren achtereen ver van het vaderlijke huis verwijderd was geweest, en toen hij kort na het ongeluk van Jessie en zijns vaders dood (hetgeen slechts eenige weinige maanden na elkander plaats had), te huis kwam, om zooals zijne moeder van ganscher harte hoopte, haar eenige steun en troost te zijn, ontdekte zij met diepe smart, dat hij gansch en al de godsdienstige grondbeginselen verworpen had, die zij met zoo vele gebeden hem gedurende zijne kindschheid had ingeprent, en het was als of hij leefde zonder hoop en zonder God in de wereld. Het behoeft naauwelijks gezegd te worden, dat zij er ernstig en liefderijk met hem over sprak, maar het had geen uitwerking, hij wilde er niet met haar over spreken. „Indien zij en zijne zusters,” zoo zeide hij, „anders dan hij verkozen te denken, hij zou er haar niet in hinderen, en hij hoopte dat zij met hem eveneens zouden handelen.” Op zijne zedelijkheid en gedrag was niets aan te merken, zijne vriendelijkheid jegens haar allen en de ijver waarmede hij om harentwille werkte, waren prijzenswaardig. Nu en dan ging hij om zijne moeder genoeg te geven mede

naar de kerk, maar daarin bestond dan ook zijne godsdienst. De kleine Jessie zag het onderscheid, maar kon het niet begrijpen. Soms veronderde zij zich, dat Percy altijd des avonds vóór het gemeenschappelijk gebed naar zijn kamer ging en des morgens steeds daarna beneden kwam, en waarom hij zondags zoo weinig te huis was en altijd ongeduldig scheen te worden, wanneer er over godsdienstige onderwerpen gesproken werd. Maar met de vertrouwende liefde der kindschheid hield zij veel te veel van hem om te veronderstellen, dat hij iets kon doen dat niet goed was, en daar zijne moeder tegen haar nooit anders dan vol liefde en bewondering over Percy sprak, zoo kwam zij nooit op het denkbeeld, dat hij voor haar meer een voorwerp van angst dan de anderen kon wezen. Zij zag niets van de tranen in het geheim geschreid, van het vurig gebed, dat de moeder dagelijks ten hemel zond voor haar kind, dwalende, zoo als zij geloofde, op de oevers van het donkere doolhof van twijfelzucht en ongelooft.

Maar er was ook nog een andere oorzaak van smart, zoo als wij spoedig zullen zien, die in den laatsten tijd Jessie's hart bekommerde.

Zij was gedurende den ganschen avond buitengewoon stil, ten laatste droeg Percy haar volgens gewoonte naar haar bed. Het was zoo wat

een uur daarna dat hare moeder, in wier kamer zij altijd sliep, boven kwam. De kleedingstukken die Marie en Emily gemaakt hadden, lagen op een tafeltje, en mevrouw Arnold begon die op eene verstrooide wijze na te zien. Daarna opende zij eene lessenaar, en een pakje oude brieven daaruit nemende, begon zij er verscheidene van te lezen, nu en dan een blik werpende op het ledikantje, waarin Jessie schijnbaar slapende lag. Op eens zuchtte zij diep, legde de brieven weêr in den lessenaar, en ging naar het bed van Jessie, om te zien of zij wel gemakkelijk lag. Het kleine gezigtje was onder de dekens verborgen, maar toen de moeder de dekens weg trok, trof een zacht gesnik haar oor. „Jessie, mijn lieveling,” zeide zij teeder, „wat scheelt er aan? gij hebt zeker weder pijn; laat mij u een weinig wrijven, dan zult gij spoedig beter zijn.”

Jessie sloeg hare armen om haar moeders hals, en snikte nog heviger. „Mijn lieve kind,” zeide de moeder, „hoe vurig wenschte ik iets voor u te kunnen doen, om u de pijn wat dragelijk te maken.”

„O neen, neen,” zoo sprak zij eindelijk, „dat is het niet, mijn rug doet mij van avond niet zoo erg pijn, maar o lieve ma, ik ben zoo ongelukkig.”

„Ongelukkig, mijn lieve?” zeide hare moeder bij haar knielende, „wat maakt u dan zoo ongelukkig? kom vertel mij dit eens, en wij zullen allen ons best doen om u weder gelukkig te maken; is er iets dat gij gaarne zoudt willen hebben?”

„O neen,” antwoordde zij, „niets; iedereen is zoo vriendelijk en goed jegens mij; maar mama, ik ben in den laatsten tijd zeer ongelukkig, maar nooit was ik het zoozéer als dezen dag en ik kon het niet helpen, dat ik er van avond om huilde.”

„Maar wat is het dan toch, mijn kind? zeg mij nu eens alles Jessie.”

„Wel mama, ik weet het bijna niet, maar ik gevoelde mij in den laatsten tijd zóó ongelukkig, omdat ik voor niemand tot eenig nut ben, en slechts tot een last voor iedereen. Ziet gij,” zoo voegde zij er bedroefd bij, „ik kan voor niemand iets doen, zelfs niet het kleinste bagatel en Marie en Emily doen zoo veel, en toen ik haar dezen avond hoorde zeggen hoe aangenaam het is voor anderen te werken, o toen was ik zoo bedroefd. Ik geloof dat ik alles had willen geven om ook in staat te zijn iets te doen, en toen Marie den jas voor armen, ouden Ralph niet kon maken, omdat ik mijn kussen wilde

veranderd hebben, toen" — hier werd zij door haar gesnik verhinderd verder voort te gaan.

"Mijn lieve Jessie," zoo sprak hare moeder, "ik ben blijde, dat gij uw ongeluk niet langer voor u zelve gehouden hebt, en mij deelgenoot daarvan gemaakt hebt, maar waarlijk, mijn lieveling, gij moet niet meer aan zoo iets denken. Wij houden allen veel te veel van u, om u als een last te beschouwen, wij zouden u voor niets ter wereld willen ruilen; dit wilt gij toch wel gelooven, niet waar lieve kind?"

"O ja, ja," antwoordde zij, "ik zal nooit meer zoo iets zeggen, maar o mama, bedenk eens wat het zou zijn, mijn gansche leven niets te kunnen doen, en niemand tot eenig nut te zijn.

"Dat weten wij nog niet, lieve. Ik hoop, dat wanneer gij ouder wordt, het welligt God moge behagen u uwe krachten terug te geven; maar ik stem u nog zoo dadelijk niet toe, dat gij niets te doen hebt: naar mijn inzien hebt gij veel meer te doen dan de meeste kinderen van uwen leeftijd. Uw lijden met zachtmoedigheid, geduld en blijmoedigheid te dragen, dat, lieve Jessie, is het werk dat de Heer u opgelegd heeft en waardoor gij uwe liefde jegens Hem en jegens anderen even zooveel kunt toonen als door de bedrijvigste bezigheden."

„Maar dat is enkel dragen, lieve ma. Ik tracht geduldig mijn lijden te dragen, omdat gij mij dikwijls gezegd hebt dat God mij dit alles voor mijn welzijn geeft, maar o ik zou zoo gaarne ook iets voor anderen doen. Toen ik u daar zoo even die lieve kleertjes zag opvouwen, die Emily en Marie gemaakt hebben, en u toen hoorde zuchten, toen gij naar mij zaagt, en een paar tranen langs uw wang zag rollen, toen....”

„Mijn lieveling, waarom dacht gij wel dat ik zuchtte,” zeide hare moeder.

„Ik dacht,” zeide Jessie aarzelende, „ik dacht dat het was, omdat gij wel wist hoe geheel anders ik altijd zou zijn als zij.”

„Nee, lieve kind, dit was de oorzaak niet mijner zuchten; want op dat oogenblik dacht ik zelfs in 't geheel niet aan u. Maar, lieve Jessie, ofschoon gij het vroeger nooit geweten hebt, zoo wil ik u nu toch de rede mijner smart vertellen, en de oorzaak er van te helpen wegnemen zal u wat te doen geven.”

„O mama,” zeide het kind en haar gezigtje helderde op, „o vertel het mij.” Er kwam eene droevige uitdrukking op het gelaat van de moeder, toen zij zeide: „lieve Jessie, mijne zuchten en tranen zijn voor Percy.”

„Voor Percy, mama?“ antwoordde Jessie met een verwonderd gelaat.

„Ja lieve, wilt gij mij helpen voor hem te bidden? dat is het werk dat ik zou willen dat gij deedt.“

„Lieve mama,“ zoo sprak zij, „ik weet niet wat gij meent; ik bid altijd voor mijn lieven broeder Percy, en voor Emily en Marie en voor u iederen morgen en avond.“

„Ja, Jessie, maar ik wilde dat gij nog meer voor Percy zoudt bidden, en dikwijls aan God vragen of hij zijnen Heiligen Geest aan Percy wil schenken en hem leeren Hem lief te hebben.“

Jessie zag vol verbazing hare moeder aan.

„Heeft Percy dan God niet lief, mama?“ zeide zij zacht?

Hare moeder antwoordde niet, maar haar hoofd vooroverbuigende, verborg zij haar gelaat in de deken en weende bitter.

Eenige oogenblikken daarna rees zij van hare knieën op. Kleine Jessie vouwde hare handjes en naar boven ziende, zeide zij eerbiedig: „goede God, ik smEEK u mijn lieven broeder Percy te zegenen, hem uwen Heiligen Geest te schenken, en te maken, dat hij u begint lief te krijgen om Jezus Christus wille, Amen. Is dat kleine gebedje zoo goed mama?“ zeide zij. „Ik zal het

dikwijls bij mijzelve op den dag bidden en ook des nachts, wanneer ik wakker lig."

Den volgenden Zondag had Percy weder een voorwendsel om niet mede ter kerke te gaan, en een boek opnemende ging hij in den tuin.

Toen hare moeder naar Jessie toekwam om haar bij het heengaan een kus te geven, zeide deze: „mama ik heb van daag nog wat aan mijn gebedje toegevoegd. Ik heb gezegd: goede God, geef dat mijn lieve broeder Percy den Sabbathdag moge heilige."

„Dat is goed, lieve kind;" en op dat oogenblik rees er eene aangename verzekering in het moederhart op, dat hoe eenvoudig dit gebedje ook was, het echter niet onverhoord zou blijven.

„Hebt gij alles wat gij noodig hebt, lieve Jessie," zeiden Emily en Marie, toen zij naar haar toe kwamen om haar goeden dag te zeggen, alvorens naar de kerk te gaan.

„Ja, dank u," zeide Jessie, „Suse heeft mij al mijne kleine boekjes gegeven en zij zegt, dat zij binnen zal komen en bij mij blijven zitten, wanneer Percy niet binnenkomt." Maar Percy kwam binnen. Hij ging naast haar zitten, en voor de eerste keer in haar leven voelde Jessie zich in zijne tegenwoordigheid niet op haar gemak. Van dien avond af, dat zij

dat kleine gebedje voor hem opgezonden had, dacht zij met zulk een vreemd gevoel aan hem, dat zij zelf het niet kon begrijpen noch beschrijven.

Hij begon op zijne gewone manier met haar te praten, maar zij gevoelde zich als of zij niet wenschte te luisteren, en, een van hare kleine boekjes opnemende, begon zij te lezen, doch eensklaps sloot zij het boek dicht, en hare oogen op hem vestigende, zeide zij: „Percy gij hebt mij lief, hebt gij niet?”

„Of ik u lief heb, klein dwaas ding,” zoo sprak hij, haar een kus gevende, „veronderstel dat ik zeg, dat ik u niet lief heb?”

„O maar ik weet dat gij dit niet zult zeggen. Zult gij boos, heel boos zijn Percy, als ik u eene vraag doe?”

„Ik geloof het wel,” antwoordde hij, „wat is die vraag? Ik zou het gaarne spoedig hooren, dan kon ik zooveel te langer boos op u zijn,” zeide hij lagchende.

Maar Jessie lachte niet. „Gij moet niet lagchen, Percy,” zeide zij, „het is niets om te lagchen. Ik vraag het u dan niet.”

Hare wijze van spreken maakte hem ernstig. „Zeer goed, Jessie, doe mij de vraag, lieve, en ik zal haar beantwoorden, indien het mij mogelijk is.”

Zij legde haar handje in de zijne en zeide op een plegtigen toon, vreemd voor zulk een jong kind: „lieve Percy, waarom hebt gij God niet lief?”

Hij sprong verschrikt op, zoo onverwacht waren de woorden. „Jessie,” zoo sprak hij, „wie zeide u, dat ik God niet lief heb? gij zijt te jong om zulke dingen te begrijpen.”

„Mama,” zeide zij, „ik wist het niet eerder, en het maakt mij zoo bedroefd, zoo heel bedroefd, en iederen dag bid ik nu tot God of Hij wil maken, dat gij Hem lief krijgt. Hebt gij Jezus Christus ook niet lief, Percy?” voegde zij er bij.

Indien iemand anders als Jessie de vraag gedaan had, zou hij scherper geantwoord hebben dan hij nu deed, want hij zeide slechts: „neen Jessie, ik weet niets aangaande Hem, maar gij moet mij deze dingen niet vragen.”

Zij rigtte zichzelf zooveel zij kon op, en zijne hand vast tusschen de hare klemmende riep zij uit: „Percy, Percy, den Heer Jezus niet lief te hebben? O wat zult gij doen?”

„Dat zal heel goed gaan,” antwoordde hij, „spreek er mij niet meer over, lieve kind. Bedenk dat ik veel ouder ben dan gij, en veel meer weet dan gij.”

Zulk een verwijt op eenig ander onderwerp zou Jessie in eens hebben doen zwijgen, nu

echter was dit het geval niet, want met meer nadruk antwoordde zij: „Ik weet dat gij veel ouder en wijzer zijt dan ik, maar dat maakt geen verschil. Ik kan de dingen aangaande God en Jezus Christus zeer goed begrijpen en hij heeft kleine kinderen even lief als groote menschen.”

Percy keek haar verwonderd aan, maar hij antwoordde niet, daarom ging zij voort: „O lieve Percy, indien gij Hem niet lief hebt, wat zult gij doen? en wat zullen wij allen doen, wanneer wij rond den witten troon staan? papa, mama, Emily, Marie en ik, aan de regterhand, en wij zagen u aan de linker? O Percy, wat zullen wij doen? want wij zullen niet in staat zijn een woord voor u te spreken, gij moet daar blijven staan, indien gij Jezus niet lief hebt.” En hare armen om zijn hals slaande, barstte zij in tranen uit.

Percival Arnold beefde op de woorden van het kleine kind; een uur te voren zou hij er om gelagehen hebben. Maar op dit oogenblik en gedurende het overige van den dag, des nachts, en de volgende dagen, niettegenstaande al zijne pogingen, klouk nog dezelfde ernstige pleitende liefdevolle kinderstem in zijne ooren: „O Percy, wat zullen wij doen, wanneer wij allen aan de regterhand zullen staan, en gij aan de linker?”

„Maar waarom zou ik daar zijn,” zoo redeneerde hij, „indien God een barmhartig God is, dan schept Hij zijne schepselen niet om hen ongelukkig te maken; het is gekheid mij hieromtrent bang te maken. Ik zal er niet meer over denken.” Maar deze redenering en dit besluit konden hem niet gerust stellen noch bevredigen, en den volgenden zondag had hij weer een voorwendsel om niet ter kerke te gaan en te huis te blijven.

II.

Toen de anderen naar de kerk gegaan waren, kwam Percy binnen en ging naast Jessie zitten. Zij, het kleine schroomvallige kind, was bang, dat zij hem op den vorigen zondag beleedigd had, en in plaats van hem op hare gewone aangename manier te verwelkomen, nam zij een van hare kleine boekjes op en begon te lezen.

„Jessie,” zeide hij, „gaat gij niet wat met mij praten?”

„Ik weet niet waarover,” zeide het kind schroomvallig.

„Kunt gij mij niet vertellen, hoe ik goed kan worden, Jessie?”

„Hoe goed te worden,” herhaalde zij, „gij zijt goed Percy, ten minste gij zijt zeer goed

jegens mij, en ik heb u ook heel lief, ik dacht dat gij verleden zondag boos op mij waart."

"Ja, Jessie, ik was booser op u dan ooit, maar ik ben nu niet boos, ik kan niet vergeten wat gij zeidet tegen mij, van voor den troon te staan. Gij moet mij vertellen, hoe ik goed kan worden, om zoo met u aan de regterhand geplaatst te worden."

Een blosje kwam op Jessie's bleeke wang.

"De Bijbel zegt, dat het alleen de Heilige Geest is die ons goed kan maken, Percy."

"Maar Jessie," zeide hij, "ik ben bang dat God nooit zoo tevreden over mij zal zijn als Hij over u is."

"Ja, dat zal Hij, Percy, waarlijk Hij zal. God is niet moeilijk te behagen, Hij heeft ons allen zoo lief."

"God heeft u lief Jessie, en mama en Emily en Marie, omdat gij allen goed zijt en Hem lief hebt, maar Hij zal mij nooit liefhebben, dan wanneer ik Hem beter dien. Ik moet..."

"Maar Percy," viel het kind in de rede, "dat is niet goed, dat leert de bijbel ons niet, God heeft ons lief, voor dat wij Hem liefhebben; anders zou Hij zijn zoon niet gezonden hebben om voor ons te sterven, en Jezus Christus heeft

ons ook lief, anders zou Hij niet gekomen zijn. Zie hier, Percy," zoo ging zij voort, "in mijn klein tekstboekje, was dit de tekst voor gisteren: "Hierin is de liefde Gods, niet dat wij God lief gehad hebben, maar dat Hij ons lief gehad heeft, en zijnen Zoon gezonden heeft tot eene verzoening voor onze zonden." (1)

"Gij weet meer van deze dingen af dan ik, Jessie," zeide haar broeder.

"Ik begrijp niet vele dingen," zeide Jessie, "voor dat mama ze mij uitlegt; maar ik weet niet wat ik doen zou, indien ik niet gevoelde dat God mij lief had. Bedenk eens, lieve Percy, hoe verschrikkelijk het zou zijn, indien ik dacht dat Hij mij deze pijn liet lijden, omdat Hij boos op mij is."

"En waarom denkt gij dan, dat Hij u zooveel doet lijden, Jessie?"

"Omdat Hij mij lief heeft," antwoordde zij. "Weet gij niet, Percy, dat de Bijbel zegt, dat God kastijdt die Hij lief heeft om hen beter te maken, even zoo als, toen ik nog gezond was en ik nog loopen kon, mama mij strafte, wanneer ik ondeugend was; zij deed het niet omdat zij er van hield mij te straffen, maar omdat ik niet

(1) 1 Joh. IV: 10.

weder ondeugend zou zijn." De jongeling bedekte zijn gezicht met zijne hand en bleef stil.

"Percy," zeide Jessie. Hij keek haar aan. "Waarom blijft gij niet beneden des avonds, wanneer mama en Emily en Marie in den bijbel lezen en er over spreken, en wanneer er gebeden wordt? gij zoudt dan zoo veel leeren."

"Omdat ik het vroeger nooit deed, en nu zouden zij het vreemd vinden en er zich over verwonderen wanneer ik het deed. Gij moet haar niet vertellen Jessie, wat ik nu met u gesproken heb."

"Neen, dat zal ik niet, ik zal er geen woord van zeggen; maar Percy, zij zouden het niet vreemd van u vinden, wanneer ik u vroeg, daar zij allen bij waren, om beneden te blijven, en, lieve Percy, ik geloof dat het enkel Gods Heilige Geest is die ons goed kan maken. Mama zegt dit ook, en toen ik eens zeer ongeduldig was door mijn pijn, zeide zij, dat ik God moest vragen mij geduldiger te maken, en sedert dien tijd is het, alsof ik het niet zoo erg voel als voorheen."

Percy zeide toen niets meer, maar tot Jessie's groote vreugde ging hij niet zoo vroeg als gewoonlijk naar zijne kamer, maar bleef naast haar zitten. Toen Marie als naar gewoonte

den Bijbel op tafel legde, rees hij half op, onbeslist zoo het scheen wat te doen, maar Jessie nam zijne hand en zeide op eene innemende wijze: „Lieve Percy, kom blijf van avond beneden, het is Zondagavond en gij moogt mijn' nieuwen Bijbel hebben, indien gij wilt.”

Hij ging weder zitten, en van dien avond af woonde hij niet alleen geregeld des avonds het gemeenschappelijk lezen en bidden in den huisse-lijken kring bij, maar nam tevens deel aan al de uiterlijke waarnemingen van godsdienst die het huisgezin eigen waren.

Maar zijn gelaat droeg nog steeds de sporen eener ongeruste ziel; doch hij zeide niets, en toen zijne moeder een paar keeren beproefde het gesprek op godsdienstige onderwerpen te brengen, brak hij op eens het gesprek af.

Zelfs nam hij geen notitie meer van Jessie, tot dat hij eenige weken na het voorgevallene, toen zij te ziek was om beneden gebragt te worden, uit eigen beweging des avonds naar haar toe ging om eenigen tijd bij haar te blijven. De kamer binnenkomende, deed hij zachtjes de deur dicht, en ging naast haar bedje zitten. „Gij hebt veel pijn van daag gehad, lieve Jessie,” zeide hij, haar op zijne gewone wijze liefkozende.

„Ja,” hernam zij vriendelijk glimlagchende,

„maar ik ben nu veel beter Percy, ik heb daar juist een van mijne gezangen opgezegd, en een van de verzen heeft mij zoo gelukkig gemaakt; het is dit,” en zij zeide het vers voor hem op.

„Is het niet mooi, Percy?”

„Ja,” antwoordde hij, op een afgetrokken toon, „zeg het geheele gezang voor mij op.” Zij deed het, en voegde er bij: „Gij zijt nu gelukkig Percy, zijt gij niet; gij hebt nu God lief?”

„Ik zou God gaarne liefhebben, Jessie,” zoo sprak hij, „maar ik ben bang, dat ik het niet zoo kan doen als ik behoorde, ik heb Hem op zoo vele wijzen beledigd dat gij het niet begrijpen kunt.”

„Hebt gij Percy?” zeide het kind twijfelend. „Maar indien het waar is, Percy,” voegde zij er bij, „wat doet u dan toch denken, dat God zoo hard is?”

„Ik geloof niet dat Hij hard is, lieve Jessie, maar ik weet dat Hij groot, regtvaardig en heilig is.”

„Ja,” hernam Jessie, „maar Hij is tevens liefde. Kent gij dat kleine vers in den Bijbel niet, Percy, dat zegt: God is liefde. Mama houdt zooveel van dat hoofdstuk en ik ken er verscheidene verzen uit van buiten, een is er: Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst lief gehad heeft.”

Percy gaf geen antwoord, want in waarheid, ofschoon hij in den laatsten tijd begonnen was voor zich zelf de schriften te onderzoeken, wist hij echter slechts weinig van de gezegende waarheden welke zij bevatten.

Na een oogenblik stilzwijgens zeide Jessie: „Percy wilt gij mij eene geschiedenis vertellen?”

„Ik geloof niet dat ik er een weet van avond, lieve,” antwoordde hij, „misschien zal ik het morgen kunnen doen.”

„Wel,” zeide zij, hem aankijkende als of eene nieuwe gedachte haar eensklaps te binnen schoot, „wil ik er u nu eens een vertellen?”

„Ja,” hernam hij, „ik houd van uwe kleine geschiedenissen, Jessie.”

„O! maar dit is geen gewone geschiedenis Percy, het is er een die papa mij zeer dikwijls plagt te vertellen, en ten laatste schreef hij ze voor mij uit, en toen hij gestorven was, heb ik die om zijnen't wille van buiten geleerd. Zoudt gij het gaarne willen hooren? het heeft eene beteekenis.”

„Ja, ik zou het zeer gaarne willen hooren; maar laat ik eerst uw kussen opschudden en maken dat gij het gemakkelijk hebt.”

Dit was spoedig gedaan, en Jessie, haar handje tusschen de zijne leggende, begon met een

zachte stem: — „ Er was een groote en prachtige stad. Een hooge muur was er omhoên, (1) en allen die er in leefden, waren zeer gelukkig, want zij hadden een goeden koning, die veel van hen hield, en zij hielden ook veel van hem. Het volk, dat buiten de stad woonde, had zoo veel van het geluk van de anderen gehoord, dat velen zeer verlangend waren er ook in te komen, en dit was de reden, dat de muren altijd door een menigte volks omringd waren, die trachtten er binnen te komen. Eenigen poogden op deze, anderen op gene wijze er binnen te geraken. Sommigen trachtten over den muur te klimmen, anderen zochten overal naar een gaatje, waar zij door konden kruipen, terwijl anderen, die gehoord hadden, dat de koning barmhartig en goed was, aan de deur bleven kloppen en den koning vroegen hen binnen te laten. Maar niet één van hen, ofschoon zij hun best deden, kon er in slagen binnen te komen, en eenigen zagen er zeer ongelukkig uit, terwijl anderen zeer vrijpostig en brutaal waren. Dit nu was zeer vreemd, omdat de meesten van hen, er om heen gaande, de eenige (2) deur voorbij waren gegaan, die naar de stad leidde en waar boven geschreven was:

(1) Openb. XXI: 12.

(2) Joh. X: 9.

ik ben de deur. Nu en dan kwamen eenige menschen dadelijk op deze deur aan en klopten aan, en werden oogenblikkelijk toegelaten, doch de anderen schenen daar in 't eerst geen notitie van te nemen, maar ten laatste toen zij moede werden van het klimmen en vallen, kruipen en zich stooten, en aan den muur te kloppen en niet opengedaan te worden, kwamen zij één voor één naar de deur toe en klopten aan, en, hoe zacht zij dan ook klopten, de deur werd geopend, en zij werden verwelkomd, in mooie kleederen gekleed en voor eeuwig gelukkig gemaakt."

"Dat is alles," zeide Jessie. "Hebt gij het niet mooi gevonden, Percy?"

"Ja," zeide Percy, die met veel belangstelling geluisterd had, "en nu Jessie, nu moet gij mij vertellen wat het alles beteekent!"

"Weet gij het niet," zeide zij half verwonderd, "dan zal ik het u vertellen."

"De mooie stad is de hemel, dat dacht gij wel Percy, niet waar?"

"Ja," antwoordde hij, "ik dacht wel, dat de stad de hemel beteekende."

"Welnu dan, gij weet dat wij allen verlangend zijn om in den hemel te komen, wij zijn dus de menschen buiten de muren, die ons best doen er in te komen, allerlei soort van menschen, blan-

ken en zwarten, rijken en armen, ouden en jongen."

"Ja," zeide Percy, "maar wat is de reden, dat sommigen trachten er over te klimmen, anderen er in te kruipen, en weder anderen te kloppen."

"O! kunt gij dat niet begrijpen. Zij die over den muur trachten te klimmen, zijn zij die vele goede dingen doen, en daarom denken in den hemel te komen, omdat zij beter dan hunne naasten zijn; zij die overal rond kijken om een klein gaatje in den muur te ontdekken, zijn zij, die denken, dat zij zich zelven zeer ongelukkig moeten maken door dingen te doen, waarvan zij niet houden, zoo als papa zeide, dat de monniken en hermieten plagten te doen; zij die aan de muren kloppen, zijn zij die denken dat God barmhartig is en hen binnen zal laten op welke manier zij maar willen, maar Hij wil hen niet binnen laten, tot dat... gij weet wat zij doen moeten, Percy."

"Tot de deur gaan en kloppen."

"Ja, de deur is de Heer Jezus Christus; wanneer wij niet tot Hem gaan en op Hem vertrouwen, kunnen wij nooit gelukkig zijn, maar zoodra wij tot Hem gaan, laat Hij ons in. Hij vraagt ons niet veel, noch verwijt ons, dat wij niet eerder tot Hem gekomen zijn. Hij is

enkel zeer verblijd, en de engelen zijn ook verblijd, maar daarvan wordt niets in de geschiedenis gezegd."

"Neen," zeide Percy, "ook zegt het niet hoe de menschen zich geschikt moeten maken om in de stad te komen."

"Zichzelven geschikt moeten maken," herhaalde Jessie, "de Koning doet dat voor hen. Zegt de geschiedenis niet, dat Hij mooie kleederen geeft?"

"Ja, Jessie, maar gij begrijpt mij niet; ik wil zeggen, dat zij die slecht zijn, niet in den hemel kunnen komen."

"Neen," zeide Jessie, "maar tot Jezus te komen maakt hen goed, want Hij schenkt hun den Heiligen Geest in hunne harten, en wanneer zij Hem liefbebben, zullen zij natuurlijk alles doen wat Hem welbehagelijk is; juist Percy zooals ik houd van alles waar gij van houdt, en indien ik kon loopen, zou het mijn grootste genoegen wezen u van dienst te zijn, en alles voor u te doen."

De jongeling kuste zijn kleine zusje en ging weg. O Percy, Percy, met al uw verstandelijk vermogen, uw kunde, uw vele bekwaamheden, uw aangenaam karakter moet gij echter nog leeren dat, "degene die het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kindeken, in hetzelfde geenszins kan ingaan."

Verscheidene jaren daarna treden wij weder hetzelfde huis binnen. De twee oudste zusters zijn getrouwd en weg, maar de moeder is daar nog, en Percy en Jessie allen te zamen levende in liefde, rust en vrede. Jessie is niet langer kleine Jessie, evenmin is zij nu zooals vroeger verplicht op de sofa te liggen. Zij is door Gods zegen, onder een nieuw stelsel van behandeling, ofschoon zij nog zwak is en er niet sterk uitziet, toch in staat om te loopen, en met vaardige hand en liefderijk hart zorgt zij nu voor die geliefden, die zoo vele jaren over haar gewaakt en haar verzorgd hebben. Zij vindt ook genoeg gelegenheid om op andere wijzen nuttig te zijn, te veel zoo als Percy zegt, toen hij op zekeren avond de kamer binnenkwam, en haar dáár vond zoo als zij zeide, „het heel druk hebbende.” „Kom Jessie,” zeide hij, „kom, laten wij nu te zamen wat wandelen, het is zulk een mooie avond en ik ben verzekerd dat de lucht u goed zal doen.”

Vrolijk stemt zij er in toe, en de boeken en het werk wegruimende, is zij spoedig gereed hem te vergezellen.

„Lieve Jessie,” zeide hij teeder, „gij zijt tegenwoordig te druk bezig, gij moest wat meer uitspanning hebben; kunt gij niemand krijgen om u te helpen aan dat werk, waaraan gij nu ook weder

bezig waart, ik zag dadelijk dat het niet voor u zelve was."

"O Percy," zoo sprak zij, "ik heb geen hulp noodig. Gij kunt u niet begrijpen wat een genoeg het voor mij is, en hoe dankbaar ik ben, in de gelegenheid te zijn voor anderen te kunnen werken, daarenboven moet gij in aanmerking nemen, hoe nutteloos de eerste jaren mijns levens waren. Wezenlijk ik moet nu al doen, wat ik slechts kan, om die in te halen."

"Nutteloos, zedet gij lieve Jessie?"

"Ja, nutteloos voor anderen, meen ik, niet voor mij zelve, want ik denk dikwijls, dat wanneer God het niet noodig geoordeeld had mij te bedroeven, zoo als Hij deed, ik welligt zeer ver van Hem zou afgedwaald zijn. Ik geloof dat ik te veel van wereldsche vermaken zou gehouden hebben."

"Maar Jessie, hoe weet gij dat gij gedurende dien tijd nooit voor anderen tot nut zijt geweest?"

"Welk eene vreemde vraag, lieve Percy! Van welk nut zou ik hebben kunnen zijn, liggende op de sofa en nooit in staat om het kleinste ding te doen?"

"Ik wil het u vertellen, Jessie. Ik heb altijd gehuiverd het u te zeggen, omdat gij uit de kennis van mijn karakter wel weet, dat gods-

dienst bij mij zoo ganschelijk een ding tusschen God en mijn eigene ziel is, dat ik zelden verdragen kan van mijne gevoelens tegen anderen te spreken. Maar ik wilde u dit toch gaarne zeggen. Herinnert gij u dien zondag, toen gij mij verschriktet door mij te vragen, waarom ik God niet lief had en toen in tranen uitbarstende, zeide: O Percy, Percy, wat zult gij doen en wat zullen wij allen doen, wanneer wij rond den witten troon staan, wij aan de rechter- en gij aan de linkerhand? Herinnert gij het u?"

"O ja, ja," zeide Jessie, "ik zal nimmer den angst vergeten die op dat oogenblik mij bezielde en die, geloof ik, zoo groot was, als een kind gevoelen kan."

"Wel Jessie, ik kon die woorden niet vergeten, gesproken op zulk een schrikkelijken toon door een kind als gij. Ik trachtte ze uit mijn hoofd te verbannen, maar ik mogt er niet in slagen. Ik was in dien tijd bepaald geen ongelovige in de volle beteekenis van het woord, want dat zoude ik met deze heerlijke wereld rondom mij nooit hebben kunnen worden; maar ik had geene vaste denkebeelden aangaande godsdienstige onderwerpen, en de God, waarin ik geloofde, was een geheel verschillend God van dien, welken de bijbel ons bekend maakt. Toen besloot

ik godsdienstig te worden en zoo als gij u zult herinneren ging ik trouw ter kerk. Maar ik was nog rusteloos en ongelukkig, het was mij als of God een harde meester ware en of ik nooit genoeg zou kunnen doen om Hem welgevallig te zijn, tot dat, — herinnert gij u de geschiedenis van de mooie stad, Jessie?"

"De geschiedenis van onzen lieven papa? O ja, ik herinner mij ze u op een avond verteld te hebben."

"Welnu, lieve Jessie, het was die kleine geschiedenis, die mij deed zien in welke dwaling ik was, die mij naar den voet van het kruis leidde, alwaar ik leerde dat God liefde is, en die mij ten laatste dien vrede deed verkrijgen die alle verstand te boven gaat."

A 2432317